61e jaargang — № 27. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 4 April 1914.

Men schrijft in te Tongeren bij Collée, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gezonden worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Zij zijn niet tegen den Godsdienst.

Eenige weken vòòr elke Kamerzitting hoort men bij de socialisten en de liberalen, ofte kartelmannen zoos helzelfde afgezaagd deuntje : « Wij zijn niet tegen den Godsdienst! Godsdienst is eene privaatzaak ! »

Het schoone daarvan is dat zij in en buiten de Kamer, in hunne vergaderingen en meetings en vooral in hunne dagbladen het gansche jaar door den Godsdienst aanvallen, de priesters en de missionnarissen lasteren, de kloosterlingen bespotten en beschimpen. Wil de lezer daarvan eenige staaltjes, ze zijn overvloedig te vinden.

Hetgene volgt is getrokken uit de prachtige redevoering van Minister Pelleputte op 19 Juli 1912, in de Kamer uitgesproken en verder uit de liberale en socialistische dagbladen genomen. Hoor eens :

1) « Een lijk verspert den weg van den vooruitgang ; 't is het catholicism ; men moet het in het graf kooten. » 't Was Van Humbeek, die zoo sprak in 1879.

Sedert dien is het anticlericalism meer verscherpt, en zijn verbond met het socialism deed het in hevigheid benemen.

2) *Vooruit*, het socialistisch blad van Gent, schreef op 9 Juli 1912 : « Kerken en kloosters, kapellen en prochten zullen geslecht worden of veranderd in gebouwen van openbaar nut en vermaak, als schouwburgen, badplaatsen, voorraadsschuren of entrepôts. » En socialist Hemblon was onbeschaamd genoeg om die woorden in de Kamer te herhalen.

3) *La Réforme*, het Brusselsch blad der vooruitstrevende liberalen, schreef : « Onze diepe overtuiging is dat er geen onderscheid kan gemaakt worden tusschen catholicism en clericalism ; dat het logische en afdoende anti-clericalism tot allereersten plicht heeft de Katholieke Kerk, hare instellingen en leerstelsels te bestrijden. »

4) Drie weken voor de verkiezingen van 1912, zei de socialistische volksvertegenwoordiger Terwagne, in de zitting van den gemeenteraad te Antwerpen ? « Ik wend mij tot de vrijdenkers van den gemeenteraad. Al de rechtgeaarde antiklerikalen verlangen dat de godsdienstige gedachten verdwijnen, en de liberalen, die redematig willen handelen, moeten dit insgelijks wenschen. »

5) En dat men, reeds in 1879, erop uit was den godsdienst uit de ziel onzer kinderen te rukken, bewijzen de woorden van den liberalen heer Graux over de schoolwet van 1879 : « De taak, die de liberale partij in 1879, op zich had genomen, was.. aan de Roomsche Kerk, de geestes en karakterhervorming van het Belgische volk te onttrekken. »

6) Den 21 December 1902 schreef *La Raison*, eene vrijdenkersgazet van Parijs : « De priester, door de schaamte van zijn ambt, de afschuwelijkheid van zijn kleed, leeft buiten de gemeenschappelijke wet der samenleving. Tegen hem is alles toegelaten ; 't is de razende hond, die elke voorbijganger mag neerschieten, uit vrees dat hij de menschen bijte of de kudden aansteke. Verstooting, wegbanning, alles is goed, tegem hem is alles gewettigd. Daarmede redekavelen ? Neen, maar ze muilbanden, ze ter doodbrengen. »

Is het dus te verwonderen, brave en christelijke menschen uit Limburg, dat men er niet meer tegen op ziet, hier en daar, in Brussel en in Parijs, de priesters omver te schieten of ze met den priem te vermoorden ? Zij, die zich met dien ongezonden en vuilen kost voeden, zijn tot alles in staat.

7) De kloosters worden voortdurend en met de meeste hevigheid aangevallen. De heer Buyl opende het vuur in de Kamer in 1912, toen hij uitriep : « Weg met de kloosters ! » en die kreet hebben de liberalen en de socialisten, gedurende gansch de kiesperiode, van het eene einde van het land tot het andere herhaald, doen aanplakken en drukken in al hunne gazetten.

Deze kreet werd aangevuld door hun groen en afgezaagd deuntje : « A bas la Calotte ! »

Zij deden kaarten der kloosters uitgeven om de bevolking op te ruien tegen de zoogezegde rijkdommen van de kloosterlingen, waarop allerlei instellingen voortkwamen, die in 't geheel geen kloosters zijn en waarop men slechts uitzondering maakte voor eigendommen aan liberalen toehoorende.

8) In 1906 schreef de liberale *Chronique* van Brussel :

« Wanneer de zuivering van ongedierte aanvangt, zal het er toe gaan. Men hoeft krachtdadig te werk te gaan. De volkeren, die zich zelven verwaarloozen, worden overkropt met kloosterlingen. Er zal in België uiterst bevig insectenpoeder moeten gebezigd worden. »

9) *Le Ralliement* van Brussel schreef op 12 mei 1912, in een bijblad. Het betreft de kloosterzusters en ziehier wat de heer Ley er over zegt : « En wat zijn die heilige... vrouwen ? Luie vrouwen, die de verplichtingen van het leven duchten, die zich zeggen dat met een pijenkleed te dragen, zij toch goed eten, goede slaping en... al 't overige zullen hebben. »

10) Was het niet uit de Kamer dat die afschuwelijke veldtocht tegen onze missionnarissen voortkwam, die de verontwaardiging van gansch België verwekte ?

11) *Le Journal de Charleroi*, socialistisch blad, schrijft :

« Onze kameraden van Marcinelle begrepen hebbende dat de schouwburg een der beste middelen is voor de verspreiding der gedachten, spelen om zoo te zeggen geene andere stukken dan zulke welke van aard zijn om de socialistische opvoeding der massa te bevorderen.

» Inderdaad onder de stukken gespeeld op het tooneel van het « Maison du Peuple » van Marcinelle stippen we namelijk aan : *De apostel, Het klooster van Krakooie, Les Cagots, De opgeslotene slachtoffers. De vijandige zieten, Liefde en Godsdienst.* »

Dat zijn al stukken in welke de Godsdienst op de gemeenste wijze wordt beleedigd, en priesters en kloosterlingen worden verguisd en bespot.

Het is met zulke stukken dat de socialistische massa opgevoed wordt, maar.... de socialisten en de liberalen zijn tegen den godsdienst niet !... o neen !

(Wordt voorgezet.)

BUITENLAND

Frankrijk

MOEDER VAN 23 KINDEREN. — In het huis n. 46 der rue der Girondins, te Tourcoing, woont Angèle Reogier, geboren te Roucq, den 13 Juni 1869. Deze vrouw, die het vijftiende van achtien kinders is, is moeder van 23 kinderen. Op 20 jarigen leeftijd huwde zij een werkman, Louis Vanlerghène, die haar twee kinderen schonk en korts nadien verongelukte. In 1893 trouwde zij met een ander werkman, Albert Delcroix. Uit dit huwelijk zijn 21 kinderen gesproten, waartusschen een tweeling en een drieling. Van het eerste huwelijk blijft nog slechts een kind over, een 24-jarige jongeling, reeds getrouwd en vader van drie kinderen. Van het tweede huwelijk blijven nog zes jongens en drie dochters over.

— MEVROUW CAILLAUX EN HARE RECHTERS. — Men verzekert uit Parijs dat Mevrouw Caillaux, echtgenoote van den ontslagnemenden Franschen minister, die den hoofdopsteller van *Le Figaro* te Parijs vermoordde, denkelijk in de tweede helft der maand Juni, voor het assisenhof zal verschijnen.

Haar verdediger, M. Labori hoopt de vervolging te doen staan enkel op het feit dat zij slagen en kwetsuren heeft toegebracht welke den dood hebben vooroorzaakt.

— NA 23 JAAR. — Adolf Coudray, thans 17 oud, die in 1892 onder-officier was bij het 130e linnegiment te Verdun-sur-Meuse, werd op 8 Mei 1892 gedegradeerd. Coudray, afkomstig van Eure-Loire, deserteerde en vestigde zich in België, in de provincie Luxemburg.

In de laatste dagen dacht Coudray aan zijn vaderland en besloot Zondag de grens over te trekken, verzekerd zijnde door de Fransche krugsoverheden niet meer verontrust te worden.

Nauwelijks was Coudray de eerste gemeente der grens binnengetrokken of de man ontmoette twee gendarmen, die hem naar zijn krugslivret vroegen. Coudray die niets bij zich had, begon over gansch het lichaam te beven en verklaarde deserteur te zijn.

De gewezen onderofficier werd aangehouden en zal nu voor den krugsraad verschijnen.

Coudray is gehuwd en vader van een natrijke kroost.

— KERKHOFPLUNDERAARS OP DE PÈRE LACHAISE TE PARIJS. — Sinds vier maanden bestaagde men buna dagelijks op het kerkhof van Père Lachaise de grafkelders van eene of andere rijke familie was opengebroken en dat er kostbare voorwerpen uit verdwenen.

De dieven « werkten » 's nachts. Zij drongen bij middel van beklimming op het kerkhof en konden zich tusschen de menigvuldige grafheuvelen en monumenten met het grootste gemak verschuilen en zich onttrekken aan het oog der twee nachtwakers die de ronde doen op den uitgestrekten doodenakker van 63 hektaren.

Sinds den 15 December 1913, werden 78 grafkelders geschonden. Kostbare vazen, silveren kandelaars, beeldjes, in een woord de meest verschillende voorwerpen werden gestolen.

Op het einde van Februari stelde de eerw. heer pastoor van Charonne, die 's morgends in de kapel van het kerkhof mis kwam lezen, vast dat zijne zilveren ciborie verdwenen was. De offerblok der armen was insgelijks opengebroken en geplunderd.

Een onderzoek wees uit dat de dader der diefstallen een zwart masker droeg. Edoch het was onmogelijk den schurk te vatten daar er te veel uitwegen en schuilplaatsen op het kerkhof zijn.

Een speurhond echter wist te zeggen dat hij een meester in vertrouwen aan eenen makker de volgende woorden had hooren zeggen :

— « Het werk op het « rapenveld » is zeker. Niemand van ons werd ooit verontrust ».

De man die deze woorden sprak was zekere Camille Fournier beeldhouwer ornementmaker.

Behoorde hij tot de dievenbende ?

Men vermoedde het en zijn handel en wandel werd gadegeslagen.

Men zag hem, eenen middag het kerkhof binnentreden en, kwansuis als nieuwsgierige de grafkelders bekijkende, op eenige bijna ongemerkt met krijt een klein ruitje teekenen.

Des anderen daags waren twee der geteekende kelders opengebroken.

Fournier werd voorts gadegeslagen om te ontdekken met wie hij verkeerde.

De kerel had eene samenkomst in eenen bar der Gambettaplaats met zekeren Louis Geslin, smid.

Beiden zijn thans aangehouden alsook een soldaat Marius Couster.

Andere aanhoudingen zullen nog volgen.

Camille Fournier schijnt het hoofd te zijn der bende. Hij is geboren in 1876, te Macon. Het is een talentvolle beeldhouwer ornementist. Zijne kunst kwam ten goede aan zijne medeplichtigen.

Hij duidde de kelders aan die waard waren bezocht te worden.

Op het oogenblik zijner aanhouding was Fournier in het bezit van eenen browning, eenen ponjaard, eene dieveatang en een zwart huweelen masker.

Rusland.

— MISHANDELINGEN IN DE GEVANGENIS. — Voor de rechtbank stonden 17 mannen, terecht, werkliieden van de Salamanderfabriek te Riga, beschuldigd van moord op een ingenieur. Vier hadden de moord gepleegd, tien hadden er toe geaccet en drie hadden de revolvers medegebracht, waarin de de moord gepleegd werd. Zij werden veroordeeld tot vier, twee en twee-en-een-half jaar dwangarbeid.

De vier voornaamste beklaagden bekenden zich schuldig ; zij antwoordden voor het hof dat zij in de gevangenis valschelijk de anderen hadden beschuldigd, ten gevolge van de martelingen, die zij in de gevangenisschap ondergingen. Zij werden daar geheel uitgekleed, gebonden en dan geslagen met gummi-stokken, en hunne vesten verscheurd, om mededeelingen van hen te verkrijgen. En zoo zij die mededeelingen later herriepen, werd de marteling herhaald.

Een blad geeft de namen aan der voornaamste personen, welke zich aan deze wreede marteling schuldig maakten.

— NAAR DE NOORDPOOL. — Te St-Petersburg is een bericht ontvangen aangaande Sadof, den Russischen Noordpoolreiziger, die op een der Pankratjef-eilanden bij Nova Zembla mededeelingen heeft achtergelaten over den toestand zijner expedite. Uit deze blijkt, dat hij voedingsmiddelen genoeg heeft voor nog een paar jaar, maar dat kolen ontbreken, zoodat hij noch verder kan gaan noch terug.

Wij hebben vroeger al melding gemaakt van eene hulp expeditie ; ook met hulp van Noorwegen zal een hulp expeditie worden uitgerust, onder kapit. in Breitfuss, die in juni met twee schepen van Archangel zal uitvaren.

— ZONDERLINGE ZIEKTE. — Tweehonderd twee-en-zeventig werkliieden van verschillende fabrieken van St-Petersburg zijn Maandag ziek gevallen. Te Riga werden 44 dergelijke gevallen waargenomen en men signaleert nog 116 dergelijke gevallen in verschillende plaatsen.

Een raad van specialisten in psychiatrie, vergemigd door den minister van koophandel, drukte het gevoelen uit dat men te doen heeft met a nvallen van moederk vaal, die een bijna epidemisch karakter hebben.

Later : De epidemie onder de fabrieksarbeidsters breidt zich uit. Dinsdagmorgen zijn er op een gummi-fabriek meer dan 20 ongesteld geworden.

Oostenrijk.

VOOR EEN MAJORAAT. — Eene opschuddingwekkende zaak van onderschuiving van een kind houdt thans het parket van Graz bezig.

In die stad woont sedert vele jaren de componist baron Johan de Zois, een man van 52 jaar, die vooral gekend is als een zonderling. Hij heeft goede muziekstukken gecomponeerd, maar hij gelukte er nooit in werken van gewicht te doen uitvoeren. De baron werd eertijds fel beschermd door den aartsrijken prins von Liechtenstein, maar toen deze stierf, zat de componist in nesten. Onlangs nu stierf een bloedverwant van den baron Zois. Hij was bezitter geweest van een majoraat, dat omtrent 100,000 fr. jaarlijks opbracht, en 't welk aan den componist zou zijn gekomen, indien hij een zoon had gehad. Om dat fortuin niet te laten ontsnappen, speelde baronnes Zois met medewerking van eene vroedvrouw, eene heele komedie van moederschap.

Mits eene som van 1000 fr. kocht de vroedvrouw Gabler het kind eener dienstmeid Elise Hirth. De baron was gemakkelijk te bedriegen en op 't einde van Januari was hij de gelukkige vader van een zoon, die hem de inkomsten van het majoraat zou verzekeren.

De haast die baronnes Zois aan den dag legde om het majoraat te doen overbrengen, wekte vermoedens op. Het parketdeed in stilte een onderzoek, met het gevolg dat de baronnes, de vroedvrouw en de moeder van het kind zijn aangehouden.

Een nieuwe zaak Kwileeki dus.

BINNENLAND.

— EENE UITZETTING. — Een deurwaarder van Gent was gelast te Oost-Eecloo de huurders van den velodroom buiten te zetten. Een aantal personen, gewapend met bijlen, messen, enz., wilden zich daar tegen verzetten en de deurwaarder moest de hulp inroepen der gendarmerie van Assevelde, die verplicht was van hare wapens gebruik te maken.

Nietemin werden met steenen al de ruiten der herberg stukgeslagen, alsook verscheidene voorwerpen van den huisraad, die door de mannen werd buitengeheven.

Door de gendarmerie werd proces-verbaal opgemaakt tegen al de personen die zich aan geweldddaden hebben overgeleverd.

— DIEFSTAL IN EENE GENDARMERIE. — De nieuwe gendarmerie, in de Sweveghemstraat, te Kortrijk, heeft in den nacht het bezoek ontvangen van dieven. Deze hebben er eene ijzeren goot en andere zware stukken gegoten ijzer buit gemaakt en eenige schoone marmeren schouwsteenen, alsook talrijke vensterruiten verbrijzeld. Een onderzoek is ingesteld.

— VROUW EN VERBRAND. — Eene oude dame van leperen, was bezig een vuurpot in brand te doen, toen zij opeens, men weet niet hoe, het vuur meledeelde aan hare kleederen. In een oogwenk was zij geheel omringd van vlammen. Op haar hulpgeroep snelden geburen toe, die er gelukkig nogal spoedig in slaagden het vuur te overmeesteren. De arme ouderling was nietemin reeds erg verbrand over gansch het lichaam. Men heeft haar in allerhaast naar het gasthuis overgebracht. Gerien haar hoogen ouderdom, hebben de dokters maar weinig hoop haar nog in het leven te houden.

— BRAND IN EENE KERK. — Brand is ontstaan in eene kerk der Begeinen-stad, te Charleroi. Het vuur, dat, men weet niet hoe, achter het hoogaltaar begonnen was, ken gelukkig nogal spoedig overmeesterd worden. Het altaar is nietemin erg beschadigd en verscheidene draperijen zijn opgebrand. De schade, door verzekering bestreden, beloopt verscheidene duizenden frank.

— DRAMA TE GHENTE. — De echtelingen Denis, 29 en 20 jaar oud, sedert anderhalf jaar getrouwd, hadden om eene kleinigheid ruzie gekregen.

De man nam eenen revolver, schoot en trof zijne vrouw in het hoofd, zoodat zij bloedend neerstortte. Meenende haar gedood te hebben schoot hij zich zelven door den kop.

Geen van beiden was dood en de geneesheeren deden hen in een rijtuig naar het gasthuis brengen ; maar toen de moordenaar in het rijtuig gezeten, iberkte dat zijne vrouw niet dood was greep haar bij de keel om haar te wurgen. De toestand der vrouw wordt als wanhoplig beschouwd. Denis is in den loop van den dag gestorven.

DE ZAAK WILMART. — De zaak Wilmart zal in de maand Juni voor de boetstraffelijke rechtbank van Brussel worden opgeroepen. Een twintigtal zittingen zullen aan de beruchte zaak gewijd worden.

M. Pholien zal den zetel van het openbaar ministerie bekleeden. Hadde men de zaak voor het assisenhof verzonden, de jury zou op meer dan 1000 vragen moeten antwoorden.

— AAN DEN ZUIDPOOL. — In den loop van dit jaar zullen drie zendingen zich naar den Zuidpool begeven.

Vele lieden zullen zulks schouderophalend vernemen. Evenwel hebben deze ontdekkingsreizen een zeker nut.

Er is namelijk kwestie van te weten of, zooals door Penck werd veronderstelt de Zuidpoolstreek wel degelijk door eene zeeengte in twee is gescheiden ; eene bergketen, die zeker meer dan 2,200 kilometers lang is, dient ook onderzocht te worden ; er zijn hoogtes van 4,500 meters, met overgroote kloven, van meer dan 1800 meters diepte die zeer belangrijk zijn onder meteorologisch oogpunt beschouwd. Men verlangt ook te weten hoever de bergketen der Andes in de Zuidpoolstreken, voortloopt.

De Zuiderstreek heettreeds vele bekende gronden, waar overblijfselen en geraamten gevonden worden behoorende tot verschillende klimaatstreken. Omtrent het ijsveld van Beardmore, vond Sackleton sporen van kegeldragende boomen en zelfs versteende boomwortels in den grond.

— EEN MERKWAARDIG ZILVERSTUK. — Een fransch muntenverzamelaar heeft voor het sommetje van 155.000 fr. een Chineesch zilverstuk aangekocht, dat meer dan drie duizend jaar oud is en eenige jaren geleden gevonden werd in eene Californische mijn. Men ziet duizenden en millioenen betalen voor boekjes, alleen omdat zij oud zijn, doch in dit geval gaat het om iets anders. Het schijnt dat bedoeld zilverstuk in Amerika achtergelaten is door Chineesche zeelieden, die lang geleden — voor de Christelijke jaartelling ! — schipbreuk leden op de kust en de numismaat, eene erkende specialiteit, hoopt binnen kort te bewijzen, dat Christoffel Columbus niet de eerste was, die... Amerika ontdekte !

— IJDELHEID EN... PATATTEN. — Een uitlra gekleed naar Parijsche mode, wandelde Zondag parmentig door de straten van Holland's hoofdstad. Den Haag, terwijl ze schijnbaar veel moeite had met het dragen van een vioolkist. Hoe het kwam weet men niet te best, maar tot groot piezier van nen dikke gardivil en vele voorbijgangers, raakten een paar hankjes van het kistje los, 't viel op den grond, sprong open en... in plaats van het muziekinstrument, rolden over de straat... patatten,.. rauwe patatten...

Mammezel wist geen raad, bloosde, pakte zaauwachtig het noodlottig voorwerp van den grond en verdween in allerijl.

— SCHRIKKELIJK DRAMA TE WERVIK. — Dinsdag werden de gemeenten van Wervik Zuid en Wervik (België) in ontroering gebracht door een schrikkelijk drama. Eene jonge moeder heeft zich met haar kind van elf maanden oud gezelt-moord.

Jeanne-Mathilde Debaere, geboren te Wervik-Zuid in December 1894, dus 19

MENGELWERK VAN DEN *POSTRIJDER* (*)

MOEDERTROTS

DOOR

Paul de GARROS

15e VERVOLG.

— Dat hoelt ook niet, mijnheer. Feuillot is slechts een voorschoot groot, vijf of zes hectaren. Met vieren kunnen wij ze gerust afwachten.

— Ik tel er reeds drie, zei Gerald.

— Blijf nu nog te zien of onze honden zulk wild wel zullen opsporen en het durven aanvallen.

— Verduiveld ja, hernam Bernard, dat is de eerste maal dat ze zulke jacht meedoen. Maar ik zal met hun meegaan en hun aanhitsen.

— Ja, maar dat maakt een schutter minder, wierp de jonge substituut on.

Jeanne had tot hiertoe niets gezegd ; nochtans werd haar geest door eene zonderlinge gedachte bestormd, die haar het bloed naar het hoofd joeg.

Plotseling, en op zachten toon, die hare ontroering, maar ook haar verlangen verriet, vroeg zij :

— Papa, indien ge mij een groot plezier wilt doen, lant mij u dan vergezellen.

— Gij, onderbrak Gerald. Maar gij weet niet wat zulke klopjacht is.

— En gij, mijnheer, weet gij het? antwoordde zij, terwijl zij hem met ironischen blik aankeek.

— Natuurlijk zal het de eerste maal zijn, dat ik mij in tegenwoordigheid zal bevinden van een wolf die in de vrije natuur rondloopt ; maar ik ben een man.

— Vrouwen hebben evenveel moed, soms veel meer...

— Lieve vriendin, dat is niet ernstig, niet waar, vervolgde Gerald. Ten eerste welk nut zou uwe tegenwoordigheid ons opleveren. Gij kunt niet eens schieten.

— Hebt gij dan de les vergeten, die ik u over acht dagen gegeven heb, zei ze, glimlachend.

— Dat is niet het zelfde ; in rust naar een doelwit schisten, beteekent niets bij de onvoorziene gevallen op de jacht. Zulks vergt meer koelbloedigheid, liefste.

— Neen, mijn beste kind, dat ware heel onvoorzichtig, beaamde M. du Chesnay.

— Dat ware eene groote dwaasheid, Jeanne, die mij veel leed zou berokenen, zei Mevrouw Maupas.

— Oh ! ik zou mij zoo gelukkig voelen ! smeekte het jonge meisje terwijl zij de om haar staande personen een voor een bekeek met dien bekoorlijken glimlach vol teederheid — laatste toevlucht wanneer de beweegredenen haar niet hielpen.

Een korte stilte volgde daarop.

Daarna zachtte Mevrouw Maupas diep ; hare onderwerping was eene stilzwijgende toestemming.

M. du Chesnay, om zijne verlegenheid eenigszins te verbergen, vroeg nog eenige uitleggingen aan den ouden Bernard ; Gerald alleen waagde zich nog tegen Jeanne te verzetten.

Neen, lieve zuster, ik herhaal het, het is niet mogelijk. Gij weet niet hoe gevaarlijk zulke jacht is. Denk eens aan, dat de beele bende u overvalt aan den kant van het bosch. Wat zoudt gij doen ?... Het hoofd verliezen en...

— Wanneer wolven aangevallen worden, zijn het soms razende dieren, en gij weet toch wel hoe zich eene wolvin verweert, die hare jongen te verdedigen heeft.

— Ik zal mij wel weten te behelpen, bevestigde Jeanne, en haar stoute toon stak zonderling af met de gewone zachtheid en teerderheid van haar karakter.

— Gij kunt niet eens een wapen dragen : een geweer weegt veel te zwaar voor u.

— Ik zal de karabijn Colt nemen. Zegt, gij, vadertje, dat ge het goed vindt, vervolgde het jonge meisje, terwijl zij zich tot M. du Chesnay wendde.

De verlegenheid van deze kasteelheer was groot.

— Ah ! ik heb een gedacht, hernam Jeanne. Er is een middel om voor mij het gevaar op te heffen en zoodoende elkander te verzoenen. Wij zullen u te paard volgen.

— Ja, mompelde Octave, dat is geen kwaad idee.

Het jonge meisje, verheugd over hare overwinning klapte luidruchtig in de handen.

— Dat is goed ! Alleman te paard. Ik neem Leo. Die kent mij... niet waar neve tante, 't is verstaan ? Men zal iemand naar ta Jarrie zenden om mijn rijkleed te halen. Oh ! Hoe gelukkig ben ik nu !

Het was onmogelijk nog weerstand te bieden. Iedereen onderwierp zich aan den dringenden wensch van het jonge meisje.

Men gal dan ook dadelijk de noodige bevelen om alles tot de jacht in te richten en het ontbijt vervolgde zich te midden van een koortsachtig ongeduld.

Een uur later, was iedereen op zijn post, aan den zoom van het bosch Feuillot, waar men vermoedde dat de wolven zich ophielden.

En inderdaad hoeden zij niet lang te wachten.

De beesten, heftig aangevallen door de honden, dachten er niet aan zich te verdedigen en vluchtten langs den kant waar Gerald en zijn vader wachtten.

Ongelukkiglijk was de laan die Feuillot van het andere deel van het bosch scheidde, te smal.

Heel de bende sprong er in een wip over, zoodat het onmogelijk was aan te leggen.

Gerald echter schoot, doch toen men ter plaatse kwam vond men niets.

De jonge substituut was van zijn paard gestegen om het struikgewas te onderzoeken. Te vergeefs.

Plotseling, toen hij zijn voet in den beugel zette, voer hem iets zonderlings door den geest :

— Waar is Jeanne op dit oogenblik ? vroeg hij verwonderd. Bij het geknal van het schot zou ze toch moeten gekomen zijn.

— Dat is waar, zei M. du Chesnay. Wacht een oogenblik, ik ga even zien.

Hij reed tot aan den zandraat van den weg, zoodat hij de beide kanten van het bosch kon overzien.

Hij riep :

— Jeanne ! Jeanne !

Niemand antwoordde.

Er heerschte eene volkomene stilte.

— Dat is wat al te erg, zeiden zij beiden te gelijk, door eene zelfde ongerustheid aangegrepen.

— Vader, sprak Gerald, wij mogen in geen geval nog langer draalen. Zij heeft geen anderen weg kunnen nemen dan de laan van Chaufour. Voorut !

Vader en zoon vertrokken dadelijk in die richting.

Hunne veronderstelling was juist.

Jeanne was inderdaad dien weg uitgereden, heel onwillig nochtans. Haar paard, verschrikt door het vuurschot van Gerald, raakte op hol, had een kleinen zijweg ingeslagen gelijkloopend met de laan van Chaufour en die evenals deze laatste aan het Prunierbosch uitkwam.

Niemand had aan de zijweg gedacht, want hij was onbruikbaar, bijzonder te paard, wegens de takken die op manshoogte in elkander groeiden.

Je nne die haar paard niet meer kon bedwingen, verloor echter hare koelbloedigheid niet. Zij legde zich op den zadel neder, zoodat zij niet boven den hals van het paard uitkwam ; voor het andere vertrouwde zij op Gods voorzienigheid.

Leo die niet meer naar haar stem luisterde, snelde als een pijl uit den boog vooruit.

Plotseling bleef het paard staan en hadde zij zich niet bij tijds aan de manen van het dier vastgegrepen, dan ware zij voorzeker over den kop van het beest op den grond terecht gekomen.

— Ah ! ah ! zijt gij eindelijk weer stil, zei het jonge meisje luid op, ofwel — ja ik ken u — maakt ge u gereed om over eene beek te springen.

Zij beging de onvoorzichtigheid het hoofd op te heffen om air mch van te vergewissen, en inderdaad, juist op dit oogenblik strekte Leo zijne pooten, om over den hinderpaal heen te komen.

Een tamelijk dikke tak die over den weg hing, ichtte haar echter uit den zadel.

Dat ware hare redding geweest, had ze alles losgelaten en zich op den grond laten vallen, waar een hoop doode bladeren den val zouden gebroken hebben.

Ongelukkigerwijze kon Jeanne, die misschien nog niet genoeg ondervinding bezat en in haar kleed verward was, zich met bij tijds uit den beugel losmaken zoodat zij in den hachelijksten toestand hangen bleef.

Het arme kind waande zich verloren.

En al hare krachten verzamelend, in dit laatste oogenblik waarop de zucht naar behoud wonderen vermag, uitte zij een hartverscheurenden kreet :

— Ter hulp ! ter hulp !

Toen gebeurde er iets wonderbaars.

Nauwelijks weer klonk in het bosch het wanhopig geroep van het jonge meisje of een man sprong uit het struikgewas en gal het paard met zijne ijzeren hand een krachtigen slag op den muil. Leo bleef onbeweeglijk staan.

Jeanne, half in bezwijming, raadde, meer dan zij zag, wat er gebeurde.

Zij voelde eene hand die met oneindige zachtheid haar voet uit den beugel loshaalde en haar zacht op het gras neerlegde.

Daarna opende zij de oogen. Voor haar zag zij een man van hooge gestalte een weinig gebogen. Zijn grijze baard hing hem tot op de borst en zijn even grijze haren waren bedekt door een vilten hoed.

De ongelukkige — hij scheen wel een bedelaar te zijn — had holle, ontvleesde wangen alsof hij door honger en vermoeienissen uitgeput was.

Zijn jonge en vurige blik alleen maakte eene tegenstelling met de andere uitwendige teekens van vroegtijdig verval.

Eindelijk, na een lang stilzwijgen waagde hij te vragen :

— Zijt gij niet gekwetst, juffrouw ? Voelt gij u beter ?

— Ja, antwoordde zij, met gesmoorde stem. Ik dank u, mijn vriend, gij hebt uw leven te danken aan zulk eene kleinigheid ; ik ben zelfs bereid te herbeginnen ; maar ik hoop er de gelegenheid niet toe te hebben. Woont gij ver van hier ? Wilt gij dan dat ik uwe familie verwittigen ga ?

— Neen, ik dank u. Ik woon op la Jarrie of op Malicorne, zooals ge verkiest. Kent gij dat niet ? Gij zijt voorzeker met uit deze streek ?

De onbekende was zoo diep geschokt dat hij op zijne beenen beefde ; hij moest zich op zijn reisstok steunen.

— Neen, stamelde hij. Ik ken dat niet. Het is de eerste maal dat ik deze streek doortrek.

— Welnu, vervolgde Jeanne, het eene is het landgoed van mijn vader, het andere dat van mijne tante Nanie. Ik weet echter niet welk van beide het naastbijgelegen is daar ik beelemaal verloren ben in dit bosch. Ik ben daarom niet bang mijn weg niet te zullen vinden ; ten andere, zij zullen zeker mijne afwezigheid gemerkt hebben en mij overal doen zoeken... Luister, hoort gij niets ?

— Ja, men heeft geroepen.

— Jeanne ! Jeanne ! niet waar ?

— Dan heet gij... Jeanne ? mompelde de bedelaar.

— Wel ja, waarom ?

— Om niets ! Ik ga u verlaten, men komt u toch te gemoet ; dan ben ik hier niet meer noodig.

— Integendeel blijf, ik bid u ; ik wil dat mijn vader en mijn broeder u ook bedanke, zooals gij het verdient.

— Neen, neen, wanneer mijn geweten mij niets verwijt ben ik voldoende beloond. Hoe heet uw... vader ?

— Mijn vader ! mijn vader !... Maar dat is M. du Chesnay. Dat is nu eene vraag ! Ah ! ja ik begrijp uwe nieuwsgierigheid... Welnu, gij moet maar naar het kasteel van Malicorne vragen ; gij zult er altijd welkom zijn.

— Misschien, een dezer dagen, wij allen zien...

— Ik ben u in elk geval dankbaar voor uwe goede inlichten, mejuffrouw ; gij hebt een goed hart. Voor vandaag : tot weerziens !

(T VERVOLGT.)

(*) Nadruk verboden voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des Gens de Lettres* van Parijs.